

Arrest

nr. 55 115 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAMBRECHT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, (S.T.) (O.V. 6.647.466), en uw kinderen in Yerevan, waar u ook werkte als taxichauffeur. .

U was eigenaar van een tweede huis met bijhorend stuk grond in Yerevan. In augustus 2008 kreeg u bezoek van drie mannen die in naam van (V.G.), de chef van de militaire politie in Armenië, een bod van 20.000 US dollar deden op het stuk grond. (G.) wilde uw stuk grond kopen om een winkelcomplex te kunnen bouwen. U weigerde omdat het bod veel te laag was en omdat u sowieso niet wilde verkopen.

Op 15 september 2008 kreeg u het bezoek van dezelfde drie mannen. Ze zeiden dat u moest meekomen omdat het iets te maken had met uw zoon (G.), die op dat moment zijn legerdienst

deed. U werd in een wagen geleid en geblinddoekt. Toen men de blinddoek afnam, bevond u zich in een kelder. U werd gevraagd of u het stuk grond wilde verkopen. Toen u weigerde werd u geslagen en bedreigd. U werd gedurende drie dagen mishandeld en bedreigd, maar u hield voet bij stuk. Op 18 september 2008 werd u vrijgelaten. In de daaropvolgende periode werd u geregeld opgebeld, waarbij u werd bedreigd en gevraagd of u bereid was om te verkopen. U weigerde steeds om te verkopen.

Begin april 2009 kreeg u 's avonds opnieuw bezoek van dezelfde drie mannen. Ze zeiden dat (G.) u wilde spreken. U werd opnieuw in dezelfde kelder opgesloten. U werd gedurende twee dagen geslagen en bedreigd om te verkopen, maar u weigerde. Op 28 april 2008 kreeg u een telefoon van uw zoon. Hij vroeg of u hem in de kazerne kon bezoeken. Het bleek dat uw zoon was mishandeld. Hij was door zijn overste bedreigd en in de voet geschoten. Zijn overste had hem gezegd dat u de boodschap wel zou begrijpen. Nadat u uw zoon had bezocht, ging u dezelfde dag nog naar de politie in Yerevan. U vertelde uw verhaal. Toen de politiecommissaris hoorde dat u problemen had met de chef van de militaire politie van Armenië weigerde hij uw klacht te aanvaarden. Hij waarschuwde u om geen verdere pogingen te ondernemen. In de daaropvolgende periode werd u opnieuw geregeld opgebeld. U weigerde steeds om te verkopen.

In oktober 2009 vroeg een klant om hem met de taxi naar het militair politiebureau te brengen. Onderweg werd u gestopt aan een controlepost. Dezelfde drie mannen vroegen u om in hun wagen te stappen. U werd opnieuw naar dezelfde kelder gebracht. U werd gedurende twee dagen geslagen en bedreigd. Op 21 oktober 2009 zag u dat uw garage in brand stond. Uw wagen brandde gedeeltelijk uit omdat de brandweer snel aanwezig was. U werd opgebeld en verteld dat dit een nieuwe waarschuwing was. In de daaropvolgende periode werd u opnieuw geregeld opgebeld. U weigerde steeds om te verkopen.

Op 3 mei 2010 kreeg u een telefoon van de secretaresse van (V.G.). Ze zei dat hij u persoonlijk wilde spreken. U ging naar het militair commissariaat in de buurt van het Meer van Yerevan. U had een kort gesprek met (V.G.). U bleef bij uw weigering om de grond te verkopen. Zijn drie trawanten brachten u opnieuw naar dezelfde kelder. Deze maal werd u gedurende vijf dagen opgesloten. Men dreigde ermee om uw zoon, wiens legerdienst bijna ten einde was, kwaad te berokkenen. Op 8 mei werd u vrijgelaten. Een week na uw vrijlating besloot u om een klacht in te dienen bij de procureur-generaal van Armenië. U ging naar zijn kantoor en overhandigde daar een geschreven klachtenbrief. Even later kwam de secretaresse terug met de in stukken gescheurde brief. U kreeg de boodschap dat u geen klacht mocht indienen of dat u anders zou worden aangeklaagd voor laster. Daarop besloot u om Armenië te verlaten. U bracht uw beide kinderen onder bij familie.

Op 15 juni 2010 vertrok u uit Armenië. U reisde met de wagen via Georgië naar Rusland, omdat u van een kennis had gehoord dat u op de luchthaven in Armenië geseind stond bij de autoriteiten. U reisde met uw eigen paspoort, maar met een visum dat door een passeur was geregeld. Vanuit Rusland nam u de trein naar Oekraïne. U passeerde zonder problemen de Oekraïens-Poolse grens en reisde vervolgens met een minibus tot België. U kwam aan in België op 24 juni 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

U beweert dat u in Armenië geïnterviewd wordt door (V.G.), de chef van de Armeense militaire politie. Gasparyan zou een stuk grond, dat uw eigendom is, willen inpalmen om er een winkelcentrum op te bouwen. Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof hechten aan uw bewering als zou u eigenaar zijn van een tweede stuk grond in Yerevan. De verklaringen van u en uw vrouw over dit stuk grond zijn immers manifest tegenstrijdig en absoluut niet geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u dit stuk grond 5 jaar geleden van een onbekende privé-persoon had gekocht. U kon zich de naam van deze persoon niet meer herinneren (CGVS, p. 5, 24). Uw echtgenote verklaarde echter dat u dit stuk grond al sinds jullie huwelijk had. Zij stelde dat dit stuk grond dus al '20 of 25 jaar' in uw bezit was (CGVS (S.), p. 7). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met uw verklaring, namelijk dat u dit stuk grond nog maar 5 jaar in bezit had, stelde zij dat de grond eigenlijk al die tijd de eigendom van uw vader was geweest. U zou het perceel 5 jaar geleden gekocht hebben van uw vader (CGVS (S.), p. 7). Deze verklaringen zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u op uw beurt met de uitspraken van uw vrouw werd geconfronteerd, namelijk dat u het stuk grond dus zou gekocht hebben van uw eigen vader, leek u erg verbaasd. U antwoordde dat u 'misschien niet wist' dat het stuk grond dat u 5 jaar geleden had gekocht eigenlijk al meer dan 20 jaar familie-eigendom was (CGVS, p. 25). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet geloofwaardig is. Het Commissariaat-generaal oordeelt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u eigenaar geweest zijn van een tweede lapje grond in Yerevan.

Het Commissariaat-generaal moet vervolgens opmerken dat uw volledige asielrelaas is opgehangen aan uw bewering als zou u eigenaar zijn van een tweede stukje grond in Yerevan. Het is immers dit stuk grond dat (V.G.) u afhandig zou willen maken. Het is omwille van uw weigering om dit stuk grond te

verkopen dat u herhaaldelijk zou zijn opgesloten, bedreigd en mishandeld. Het is omwille van de problemen die voortvloeiden uit uw weigering om dit stuk grond te verkopen dat u Armenië zou zijn ontvlucht. Indien de premisse van uw verhaal, namelijk het feit dat u eigenaar zou zijn van deze grond, manifest ongeloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk geloof hechten aan de problemen die hier uit zouden voortvloeien. Hieruit volgt dat er dus geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van dit stuk grond onder druk zou zijn gezet door (V.G.). Er kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u door handlangers van (G.) herhaaldelijk zijn opgesloten, bedreigd en mishandeld. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u omwille van uw problemen met (V.G.) geen bescherming zou kunnen krijgen van de Armeense autoriteiten. Het Commissariaat-generaal moet dan ook besluiten dat er aan het geheel van uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd door een aantal bijkomende vaststellingen.

Zo lijkt het erg onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw niets zou hebben ondernomen nadat u op 15 september 2008 voor de eerste keer thuis werd meegenomen door drie onbekende mannen. Zo ging zij bijvoorbeeld niet naar de politie om uw – toch wel onrustwekkende – verdwijning te melden (CGVS (S.), p. 9). In een context waarin drie onbekende mannen op een avond aan de deur van jullie huis komen, waarbij deze mannen u meelokken onder het voorwendsel dat er iets gebeurd was met uw zoon, waarna u vervolgens drie dagen verdwijnt zonder een teken van leven te geven, lijkt het weinig geloofwaardig dat uw vrouw geen enkele poging zou gedaan hebben om u te vinden. Een gelijkaardige bemerking kan gemaakt worden over de laatste keer dat u werd opgesloten. U beweerde dat u op 3 mei 2010 thuis vertrok om een gesprek te hebben met Vova (V.G.). U vertrok naar deze afspraak en bleef vervolgens 5 dagen weg zonder enig teken van leven te geven. Opnieuw lijkt het onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw geen enkele stap zou gezet hebben om u te vinden (CGVS (S.), p. 14).

Er kan overigens worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw vrouw met betrekking tot de laatste keer dat u werd opgesloten tegenstrijdig zijn. U verklaarde immers dat u uw vrouw toen wél had inlicht over het feit dat u op 3 mei 2010 een afspraak had met (V.G.) (CGVS, p. 22). Uw vrouw beweerde dat zij er niet van op de hoogte was dat u naar deze afspraak was vertrokken. Ze vertelde dat ze pas na uw verlating op 8 mei 2010 de reden kende waarom u 5 dagen was weggebleven. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon zij hier geen afdoende verklaring voor geven (CGVS (S.), p. 14). Het is echter een groot verschil of uw vrouw al dan niet wist waarom u die 5 dagen wegbleef. Indien uw vrouw op de hoogte was van het feit dat u naar een afspraak met (G.) was vertrokken, dan zou zij een mogelijke reden voor uw afwezigheid hebben gekend. Indien uw vrouw niet op de hoogte was van het feit dat u naar een afspraak met (G.) was vertrokken, dan zou zij die 5 dagen compleet in het ongewisse zijn geweest over de reden van uw verdwijning. Deze tegenstrijdigheid kan dus bezwaarlijk aan een vergetelheid van uw echtgenote toe te schrijven zijn.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering als dat u bij de procureur-generaal van Armenië bescherming zou hebben gezocht tegen de bedreigingen van (V.G.). De verklaringen van u en uw vrouw waren op dit punt immers tegenstrijdig. U verklaarde dat u ongeveer een week nadat u voor het laatst was opgesloten, van 3 tot 8 mei 2010, naar het kantoor van de procureur-generaal ging in een poging om de bedreigingen en mishandelingen aan te klagen (CGVS, p. 23). Uw vrouw verklaarde echter dat u direct na uw vrijlating – dezelfde dag nog – naar de procureur bent gegaan (CGVS (S.), p. 14). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u wel degelijk pas een week later een klacht had proberen indienen bij de procureur-generaal. U meende dat uw vrouw zich vergiste (CGVS, p. 25). Deze uitleg is niet afdoende. Het is immers een significant verschil of u nog op de dag van uw vrijlating, nadat u 5 dagen was opgesloten en mishandeld, naar de procureur-generaal stapte, dan wel een week later. Het is niet geloofwaardig dat uw vrouw zich in die mate zou vergissen, temeer deze gebeurtenis vlak voor uw vertrek uit Armenië plaatsvond.

De bovenstaande vaststellingen vormen aldus een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u helemaal geen documenten voorlegt die het Commissariaat-generaal van het tegendeel zouden kunnen overtuigen. Zo kunt u bijvoorbeeld geen eigendomsakte voorleggen, die zou kunnen aantonen dat u wel degelijk eigenaar was van een stuk grond in Yerevan. Zo kunt u bijvoorbeeld ook geen verslag van de brandweer voorleggen, dat zou kunnen bewijzen dat u op 21 oktober 2009 het slachtoffer was van brandstichting in uw garage. Het kopie van uw paspoort en uw rijbewijs attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis van Armenië tot België en de documenten die u hiervoor zou hebben gebruikt. Na een grondige studie van de verklaringen van u en uw vrouw kon na het gehoor immers volgende tegenstrijdigheid

worden vastgesteld. U verklaarde dat u voor het vertrek van u en uw vrouw uit Armenië jullie paspoorten opstuurde naar Rusland. In Rusland zorgde een reisagent voor de stempels in het paspoort die noodzakelijk zijn om een visum aan te vragen, alsook voor het eigenlijke visum in jullie paspoorten. U kreeg de paspoorten terug net voor u de grens met Georgië overstak (CGVS, p. 6). Uw vrouw verklaarde echter dat zij de stempel die nodig is om een visum aan te vragen op 19 mei 2010 persoonlijk bij de bevoegde Armeense instantie ging halen. Zij verklaarde dat jullie vervolgens samen naar de Italiaanse ambassade gingen om daar een visum aan te vragen (CGVS (S.), p. 5). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder.

Wat betreft uw bewering dat u Armenië met de auto moest verlaten omdat u op de luchthaven geseind zou staan bij de autoriteiten, moet vastgesteld worden dat u deze uitspraak helemaal niet kon onderbouwen. Hoewel u vertelde dat uw kennis (S.) u wist te vertellen dat u geseind stond bij de autoriteiten, kon u niet vertellen op welke manier hij aan die informatie kwam. U wist niet eens welke job of functie (S.) had waardoor hij over deze informatie zou kunnen beschikken. Het is eveneens opmerkelijk dat u de familienaam van deze persoon niet bleek te kennen (CGVS, p. 8-9). Bovendien houdt uw bewering, als zou u Armenië via een landovergang hebben moeten verlaten omdat u bij de luchthaven geseind stond, geen steek. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het 'Border Management Information System' bij alle officiële grensovergangen wordt gebruikt ('Algemeen ambtsbericht Armenië', p. 34-36; cf. bijlage). Indien u werkelijk geseind zou staan bij de Armeense autoriteiten, dan is het weinig waarschijnlijk dat u Armenië zonder problemen – met het vliegtuig of over land – zou hebben kunnen verlaten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, (S.T.) (O.V. 6.647.466), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Omtrent de hoedanigheid van vluchteling werpt verzoeker in een eerste middel een schending op van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Hij voert daartoe een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève bestaat en verzet zich tegen de motivering van de bestreden beslissing waarbij zijn relaas, op basis van beweerde incoherenties en omissies, als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal er niet in geslaagd is een concrete weergave van de feiten te geven en merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing uiterst onduidelijk en zeer karig is. Hij haalt aan dat rekening moet worden gehouden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst. De commissaris-generaal zou een aantal gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd hebben. Verzoeker benadrukt tot slot dat hij consistente verklaringen heeft afgelegd en begrijpt niet hoe zijn omvangrijke en gedetailleerde relaas plots kan herleid worden tot een aantal details. Hij merkt op dat hij thans een attest neerlegt van de brandweer waarin wordt verklaard dat brandstichting heeft plaatsgevonden in zijn garage.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève. Hij merkt op dat de commissaris-generaal de verplichting heeft na te gaan of er sprake is van een bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoeker ingeval van terugkeer naar Armenië en stelt dat de commissaris-generaal deze verplichting niet heeft nageleefd. Vervolgens benadrukt hij dat hij onmogelijk kan terugkeren en wijst hij nogmaals op het bestaan van een reëel risico voor hem en zijn gezin door de autoriteiten te worden vervolgd alsook te worden vermoord gelet op zijn weigering tot het verkopen van een stuk grond.

In een derde middel werpt verzoeker een schending op van artikel 2, artikel 3 en artikel 5, lid 1 EVRM.

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst te dezen naar de uiteenzetting sub 2.2.2. aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst er verder op dat de schending van de artikel 2, 3 en 5 EVRM niet dienstig kunnen aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930; RvS 8 december 2008, nr. 188.562).

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zijn vrees voor vervolging geheel baseert op het feit dat V.G., een vooraanstaand lid van de Armeense politie, hem zou dwingen een stuk grond waarvan hij eigenaar zou zijn, te verkopen. De commissaris-generaal heeft op omstandige en duidelijke wijze in de bestreden beslissing de redenen uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker aanvoert. Determinerend hierbij is de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij eigenaar is van het stuk grond dat het voorwerp uitmaakt van het aangehaalde conflict, gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent flagrant tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegden, in het bijzonder met betrekking tot de manier en het moment waarop zij dit stuk grond in hun bezit zouden hebben gekregen.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing, volhardt in zijn asielmotieven en verwijt de commissaris-generaal een foutieve interpretatie van zijn verklaringen, maar laat na enig concreet element aan te brengen ter verklaring van de voornoemde tegenstrijdigheden, die wel degelijk de kern van het asielrelaas raken en steun vinden in het administratief dossier. Gezien verzoeker niet aantoonbaar eigenaar te zijn van het stuk grond, kan logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de opsluitingen, mishandelingen en bedreigingen die hij zou hebben ondergaan als gevolg van het feit dat hij weigerde deze grond te verkopen.

Het thans door verzoeker bijgebrachte attest van de brandweer kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid geenszins herstellen. Het betreft een fotokopie en aan een gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas vast te stellen en te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.1. Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werpt op dat het duidelijk is dat ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt gewelddadig en onmenselijk te worden behandeld, in het bijzonder door de handlangers van V.G. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij zich niet door zijn land kan laten beschermen. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming en wijst erop dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2.2. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit relaas ongeloofwaardig is. Bijgevolg maakt hij ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER